

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Pronto autosalon, spol. s r.o.**, se sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek-Místek, zastoupeného Ing. P. P., CSc., obecným zmocněncem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28.října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2011 č.j. MSK 51566/2011, ve věci správního deliktu podle stavebního zákona,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 23.5.2011 č.j. MSK 51566/2011 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2063,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek (dále jen stavební úřad) ze dne 24.2.2011 č.j. MMFM 24437/2011 ve věci správního deliktu podle § 180 odst.1 písm. m) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon).

Žalobce s poukazem na § 182 odst.1 stavebního zákona namítl, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti. Žalobce stavěl autosalon na základě stavebního povolení, které bylo však 6 týdnů před plánovaným dokončením stavby zrušeno. V říjnu 2010 došlo ke vloupání do areálu žalobce a k poškození 6 motorových vozidel, žalobce se proto rozhodl zabránit dalším škodám a uzamknout v nedokončené stavbě 15 aut, určených k prodeji v novém autosalonu. Žalobce o tomto záměru okamžitě informoval Ing. E. F. a J.M., pracovníci a vedoucího stavebního úřadu. Oba souhlasili a nepadlo ani slovo o nepovoleném využívání stavby. O názoru stavebního úřadu svědčí i zápis z kontrolní prohlídky z 25.11.2010, že *vozy jsou zaparkovány bez zjevného úmyslu je vystavovat či prodávat*. Přesto stavební úřad dne 24.2.2011 rozhodl, že i uskladnění je využíváním a uložil žalobci pokutu 10.000 Kč. Žalovaný neprovedl vlastní šetření a nepožádal vedoucího stavebního úřadu, aby potvrdil nebo vyvrátil tvrzení žalobce.

Žalovaný uvedl, že v průběhu prvostupňového ani odvolacího řízení neexistovalo žádné písemné vyjádření stavebního úřadu. Ani z pozdějšího sdělení stavebního úřadu nevyplývá, že by udělil žalobci souhlas s užíváním stavby, pouze to, že stavební úřad komunikoval s žalobcem na téma možnosti skladovat automobily v téměř dokončené novostavbě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že stavební úřad uložil dne 24.2.2011 žalobci pod č.j. MMFM 24437/2011 pokutu 10.000 Kč za správní delikt ve smyslu § 180 odst.1 písm. m) stavebního zákona za to, že žalobce od října 2010 ke dni projednání správního deliktu užívá stavební objekt SO 01 Autosalón na pozemku parc.č. 3341/9 a 3341/10 v katastrálním území Místek bez kolaudačního souhlasu, a to ke garážování 6 obytných vozidel v prostoru budoucí tzv. předváděcí místnosti a 9 obytných vozů a přívěs v prostoru budoucí servisní dílny. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad vyhodnotil jako polehčující okolnosti případu to, že žalobce začal stavět na základě pravomocného a vykonatelného stavebního povolení a tudíž v dobré víře objednal na předpokládaný termín dokončení stavby obytné vozy, které měly být v autosalonu vystavovány, prodávány a servisovány. Po zrušení stavebního povolení byla auta umístěna ve venkovním areálu, avšak po jejich poničení a rozsáhlé způsobené škodě (viz usnesení policie) musel žalobce řešit jejich uskladnění. O svém rozhodnutí přemístit auta do uzamčeného objektu SO 01 autosalón žalobce dle své výpovědi do protokolu okamžitě informoval Ing. E.

F. a vedoucího stavebního úřadu J. M. Tito zaměstnanci stavebního úřadu se dle žalobce poté ani nezmiňovali o nepovoleném užívání stavby, žalobce tak byl opět v dobré víře, že se pouhým garážováním obytných aut uvnitř doposud nepovoleného a nezkolaudovaného objektu nedopouští správního deliktu užívání stavby bez

kolaudačního souhlasu. Stavební úřad tudíž přihlédl i k tomu, že se žalobce snažil zabránit porušení povinnosti. Žalobce v odvolání poukázal na to, že stavební úřad nejdříve de facto schválil žalobcovo opatření na ochranu majetku a vzápětí je označil za správní delikt. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že spis stavebního úřadu neobsahuje žádný důkaz nebo písemný záznam o tom, že žalobce informoval stavební úřad o záměru uskladnit vozy v nepovolené stavbě autosalónu a že stavební úřad tento úmysl schválil, žalovaný se tedy nemůže k tomuto tvrzení žalobce vyjádřit nebo ho posoudit a vyvodit z toho nějaký závěr.

Na rozdíl od žalovaného je soud schopen vyvodit z výše uvedeného odpovídající závěr: především je nutno si uvědomit, že v daném případě se jedná o řízení o správním deliktu.

Podle § 50 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Řízení o správním deliktu, tedy řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou materiální pravdy. Správní orgán je zde povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti, a to i bez výslovného návrhu účastníka řízení.

Podle § 182 odst.1 stavebního zákona, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Žalobce v průběhu řízení tvrdil množství rozhodných skutečností, s nimiž také stavební úřad pracoval (viz výše z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně). Soud se zde prozatím samozřejmě nevyjadřuje ke správnosti závěrů, které stavební úřad vyvodil, když skutečnosti namítané žalobcem podřadil (jen) pod polehčující okolnosti věci. Žalovaný se však, zcela v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, odmítl zabývat skutečnostmi, na základě nichž žalobce dovozoval své vyvinění, když žalovaný formalisticky poukazoval na absenci písemného záznamu o souhlasu stavebního úřadu. Žalovaný se tím dopustil závažné procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s. a vrátil věc k dalšímu řízení. V něm se budou správní orgány samy ze své úřední povinnosti zabývat v souladu s § 50 odst.3 správního řádu všemi okolnostmi svědčícími ve prospěch i v neprospěch žalobce a pečlivě zváží celou věc také ve světle § 182 odst.1 stavebního zákona.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku (2 000 Kč) a nákladech poštovního (63 Kč). Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu